

בש"פ 8921/14 - רוני זרו נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
בש"פ 8921/14

לפני: כבוד השופט י' עמית

העורר: רוני זרו

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע בתיק
מ"ת 7323-08-14 שניתנה ביום 17.12.2014 על ידי
כבוד השופט ג' גדעון

תאריך הישיבה: ט' בטבת התשע"ה (31.12.2014)

בשם העורר: עו"ד בני זיתונה
בשם המשיבה: עו"ד אייל כהן

החלטה

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט ג' גדעון) מיום 17.12.2014 במ"ת 7323-08-14, בגדרה הורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

1. נגד העורר ושני נאשמים נוספים (להלן: הנאשמים) הוגש ביום 8.8.2014 כתב אישום המייחס להם עבירה של שוד בנסיבות מחמירות לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

2. על פי הנטען בכתב האישום, ביום 1.8.2014 יצאו הנאשמים מבילוי בקרבת התחנה המרכזית בקרית גת, נכנסו למונית, ולאחר שנהג המונית (להלן: המתלון) הביאם למחוז חפצם, החל העורר להכותו כשהוא חובט באגרופיו בפניו ובכתפו של ואומר לו: "אני שודד אותך". העורר נטל מהמונית 200 ₪ במזומן וכן לקח את מכשיר הטלפון הסלולארי של המתלון מתוך כיסו. במקביל נאשם נוסף חסם את דלת הנהג בגופו כדי למנוע מהמתלון לצאת מהמונית תוך שגם הוא

מכה את המתלונן דרך חלון הנהג שהיה פתוח. בשלב כלשהו הצליח המתלונן להיחלץ מתוך המונית, והעורר בסיוע הנאשמים הנוספים המשיכו לחפש במונית אחר כסף ורכוש שניתן לגנוב ולאחר מכן נמלטו מהמקום כשברשותם הטלפון והכסף של המתלונן. במנוסתו השליך העורר את הטלפון שנגנב.

כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים נשרט המתלונן באפו, סבל מכאבים בגופו ובכתפו, ונזקק לטיפול רפואי. בכך, על פי הנטען בכתב האישום, ביצעו הנאשמים בצוותא חדא שוד תוך הפעלת אלימות כלפי גופו של המתלונן.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום נגד הנאשמים, הוגשה ביום 7.8.2014 בקשה למעצר הנאשמים עד תום ההליכים, בין היתר מאחר שקיים יסוד סביר לחשש שיסכנו את בטחון הציבור לפי סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), וכן מאחר שקיים חשש ששחרורם יוביל לשיבוש הליכי משפט או התחמקות מהליכי משפט לפי סעיף 21(א)(1)(א) לחוק המעצרים.

ביום 18.8.2014 הורה בית משפט קמא על קבלת תסקיר מעצר בעניינו של העורר, לאחר שהלה הודה בקיומן של ראיות לכאורה וכן בקיומה של עילת מעצר.

4. ביום 18.9.2014 הוגש לבית משפט קמא תסקיר המעצר הראשון בעניינו של העורר (להלן: התסקיר הראשון) אשר הצביע מחד גיסא על מסוכנותו הגבוהה, בין היתר עקב עברו הפלילי העשיר ואופיו האלים, ומאידך גיסא על נזקקות טיפולית גבוהה של העורר, בין היתר עקב התמכרותו לאלכוהול. על כן, הומלץ בתסקיר הראשון על השמתו של העורר במסגרת טיפולית אינטנסיבית וסגורה שתאפשר הרחקתו מסביבת מגוריו וגורמי פיתוי. בדיון שהתקיים בפני בית משפט קמא ביום 18.9.2014 הסכים העורר להמלצת שירות המבחן להשתלב בחלופה טיפולית ב"הרטוב-בית אביבה", ונקבע תסקיר מעצר משלים בעניינו (להלן: התסקיר המשלים).

ביום 28.10.2014 הוגש לבית משפט קמא התסקיר המשלים בעניינו של העורר. על פי המתואר בתסקיר, העורר נמצא מתאים לטיפול במסגרת "הרטוב-בית אביבה", אולם נכתב כי לשם קליטתו במסגרת זו נדרשות בדיקות רפואיות שטרם בוצעו נכון לאותו מועד. בהתאם לכך הושלמו הסידורים הנדרשים לקליטתו של העורר בחלופה הטיפולית, וכן אמו ואחותו של העורר הביעו נכונות לסייע בקליטתו בטיפול ולשמש כנשות הקשר עם גורמי הטיפול. בד בבד הוגשו שלושה תסקירים נוספים בעניינו של העורר, באחרון שבהם מיום 10.12.2014, חזר שירות המבחן על המלצתו לשחרר את העורר לחלופת מעצר במסגרת הקהילה הטיפולית "הרטוב-בית אביבה".

5. בהחלטתו מיום 17.12.2014, קבע בית משפט קמא כי מעשה השוד האלים המיוחס לעורר מעיד על מסוכנותו הלכאורית הגבוהה, הן לאור חלקו המרכזי במעשה והן לנוכח עברו הפלילי המכביד. עוד קבע בית המשפט כי החלופה הטיפולית המוצעת אינה נותנת מענה הולם למסוכנות זו. על כן, דחה בית המשפט את המלצת שירות המבחן והורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים.

על כך נסב הערר שבפניי.

6. בהודעת הערר התמקד העורר, בין היתר, בטיעונים הבאים: החלופה הטיפולית ופיקוח שירות המבחן מפחיתים

את רמת מסוכנותו של העורר; קיים פוטנציאל הצלחה לגמילתו של העורר מאלכוהול בחלופה הטיפולית; בית משפט קמא היה צריך לתת משקל משמעותי לאלמנט הציפייה שפיתח העורר לגבי חלופת המעצר הטיפולית; אופי האירוע נשוא כתב האישום הינו תולדה ישירה של התמכרות העורר לאלכוהול ועל כן יש אף אינטרס ציבורי בהליך הטיפולי המוצע.

7. דין הערר להידחות.

אקדים ואומר כי לא נעלמה מעיני הציפייה שפיתח העורר לאחר שנתאפשר לו להתקדם לחלופה הטיפולית, אך לעולם ההכרעה הסופית היא בידי בית המשפט.

המשיב בן 29, החל להסתבך בפלילי בגיל צעיר, ושחרר מהצבא כעבור כשנה וחצי עקב מעורבות בפלילי. מאחורי העורר מספר עונשי מאסר, אחד מהם לתקופה של 30 חודשים, ומהירשום הפלילי מתקבלת תמונה של נטייה לאלימות. ניתן לומר כי החל משנת 2008 העורר מסתבך שוב ושוב בפלילי תוך זמן קצר לאחר יציאתו מהכלא. העורר לא החל בהליך גמילה טרם מעצרו ויש ספק של ממש לגבי פוטנציאל הצלחת הליך הגמילה. על אף המלצתו של שירות המבחן לשחררו "לחלופה טיפולית פנימייתית ואינטנסיבית", הרי שקריאה זהירה של התסקיר מלמדת כי קיים פער משמעותי בין רצונו המוצהר של העורר לבין יכולותיו בפועל, כי הוא אינו מצליח לבחון באופן מעמיק את התנהלותו וכי לא ברור אם יש בכוחו להתגייס באמת ובתמים להליך שינוי. שירות המבחן אף מצביע על סיכון גבוה להתנהגות עוברת חוק. במכלול הנסיבות, ונוכח העובדה שהעורר הסתבך שוב בעבירת אלימות, איני סבור כי זה המקרה הראוי לאפשר לנאשם לפתוח בהליך גמילה בשלב המעצר.

אשר על כן, אני דוחה הערר.

ניתנה היום, י"א בטבת התשע"ה (2.1.2015).

ש ו פ ט